

Фаргона, дилбарлар дилбери Фаргона ҳақида ҳақ-тоғриликдан қалам суриш мумкинми? Унинг бурама-бурама оқоқол тоғлари, «оқ олтин», шарбат томган боғлари, серғаймоқ янголари, жилвада кўёш билан бўйланган шохӣ атласлари кимни мафтун этмаган...

«Еш гвардия» ва «Ташкент» нашриётлари бу йил Ўзбекистон Республикасидаги адабиёт ва санъат ишлари вазирлигининг «Қалбим мактаби» китобхоналари ташкилида Ш. Тошмақом «Ишқ айтилди», И. Соликов «Дустликнинг бошланғич романи», Муроджон Мансуров «Умр» исмидаги ғазалларни, Ўзбекистон Республикасидаги адабиёт ва санъат ишлари вазирлигининг «Қалбим мактаби» китобхоналари ташкилида Ш. Тошмақом «Ишқ айтилди», И. Соликов «Дустликнинг бошланғич романи», Муроджон Мансуров «Умр» исмидаги ғазалларни...

Куллақ қилиб, тунг ку-бшдай илиқ кулиб кутиб олғаймиз. Маргилон қиз-лари тўнган намалан ранг атласлардан поли-дозлар ёғаймиз. Қўён чекарлари тинган дўп-лардан ҳалди этиб, Қува болғарида пийган анор шарбатидан Риштон пив-ласини «илимлик» қилиб узатгаймиз. Бир сипко-рингчи, ички бетингиз ширмондай қизариб, кўз-ларини бир-бир ичусам.

Фарғона... Шундай дилбери Фаргона ҳақида ҳақ-тоғриликдан қалам суриш мумкинми? Унинг бурама-бурама оқоқол тоғлари, «оқ олтин», шарбат томган боғлари, серғаймоқ янголари, жилвада кўёш билан бўйланган шохӣ атласлари кимни мафтун этмаган...

ИККИ ШЕЪР
ЁМҒИР ҒАР...
Ёмғир ғар, ғар шивалаб,
Япроқларни ёмғир қамчилар.
Бир-бирини шаҳдам қуваляб,
Ерга сингар зумрад томчилар.

ВРАЧ ҚИЗ
Қишлоқ йули.
Алд тераклар.
Қулоқ кериб, кўкка чўзган бўй,
Тинглагандай сувдан эртақлар
Махжунтоллар суршида ўй.
Ўтиб борар шопиланч бир қиз,
Тақминини ўнади сочи.

ОЛАМ БУГУН УН ЕТТИДА

— Равшаной!
— Хм!
— ...
— Шадана керама!
— Равшаной!
— Ёнингга... яқинроқ ўтирай!
— ...
— Кўйиңнингиз босиб олдим...
— Жим, Эшитгин, дарё куйлапти...
— Хмм... Кўёшини қара, худди бизга тикилиб турипти.

УМР
Ошхонада ёр доғ қилаётган кампир шунинг кутиб турган эканими, дардини тўғиб солди:
— Гап-сузлардан Улар бўлсам ўлиб бўлдим. Бошимни кўтариб юра олмайдим қолдим. Кўннингизнинг дастидан. Ўзбекистон Республикасидаги адабиёт ва санъат ишлари вазирлигининг «Қалбим мактаби» китобхоналари ташкилида Ш. Тошмақом «Ишқ айтилди», И. Соликов «Дустликнинг бошланғич романи», Муроджон Мансуров «Умр» исмидаги ғазалларни...

кетарди, бўғийиб, хансирарди. Гоҳо «Уш» Сони тентакнинг ўғлими! — деб, буралатиб сўйиб кетарди. Ойим уша кўни ўзини қайқа уришини билмай, ошхонада беҳол ўтириб қолди. Дастурхон ёзилиб, нон ушатилган қарағанича бир зум турдида, қайтди. У хансирар, қўл сочлари ҳамма ёғини тугган эди. У юзларидан сочини олиб ташлаб, суви сийдири. «Ука!» «Хай!» «Муҳаббат нима?» «Али» жонинг кичик описи. Олам қулди. Мен унда муҳаббат нимадирга тушунмас эдимда. Кейин — «Сен мени яхши кўрасанми?» — «Яхши кўраман». У бўйқайиб ўтириб, мени нам, муздай, юмшоқ бағрига босдида, юзларимдан чўл-чўл ўлди. Юраги гулпилаб урарди. Юраги, ўзини суғи олди. Яна дарёнинг ўртасигача сузиб борди. Сўнг оқимга қарши, маъшула ёқилган томон суза бошлади. Чарчади шеклиди, бир

ҚИССАДАН НАРЧА
Эшикда сўри тоқни ишлаб бўлиб, гулга кирган беҳи тағидида сунага дам олгани ўтирдик. Унинг четига гир айланган гулгўллар гулгўллар хумчаллаб ётар, яқам-думкам очилган. Анам бу гулгўлларнинг бир вақтлар Абдусамид амакига шогирд тушиб юрганида уларнинг кўчириб олиб келиб ўтказгани. У анча вақт очилган гулгўлларга тикилиб, ёнбошлаб ётди. Мен бўлсам булутсиз осмонда шабоҳун уриб юрган налди-роғларнинг пастлаб келиб, дераза кўзидида қафтдақини ойна синигига ўзини уриб ичкари кириб кетишига, дам ўтмай ўша тешидан қайроқ тошдек отилиб чиқиб, учиб кетишига махлўб бўлиб ўтирдим. Хеч қачонда у:
— Гулгўллар ҳам очилди,— деди. Кейин сўраб қолди: — Эшитганимсан, гулгўллар афсонасини? Бувиим айиб берманганларми?
— Йўқ, нима эди?
— Бундай,— у эгироти гулгўллардан кўзини узмай ҳикоя қилади кетди,— айтишларинча бу гул қадимда ҳусна тенгиз бир дехон қизи бўлганми. Қулардан бирини унга шаҳзода оғин бўлиб унаштиришди. Лекин биринини уруш бошланиб, шаҳзода жангга кириб кетди. Қиз дехон отасининида қолди. Аммо кети тўла айбончилар экан. Қалъам олишини кузатишаркан, беғона кўлардан асрашаркан. Охири шаҳзода дундан шахид кетгани хабар шум хабар келибди. Одамлар киз бечорани шумқадамга чиқаришди. Уни олган эрининг умри ниқса бўлади, у бу дундан қари киз бўлиб ўтсин. жаза-си шу бўлсин. леган фатво беришибди диндоғлар. Илгари ошқу-беклар бўлиб юрган йигитлар ҳам ўзларини четта тортиб қилишибди Шўнабу бу қўнлик қиз қисматиға чи-дайд олмай гулгўлларга айланган дейишди. Унинг бағ-лиши тилга, худди ханжарга ўхшаганининг боиси шунга-миш. Ана шу тиллар ичиде у ба ҳабор кў оқармиш. Шу тиллар ичидан мени тортиб олаганлар мард турғилмади-кан дермиш, унинг йўллариға кўз тўтармиш...
Анам жим қолди. Кўзлари қисилди, хабли нимгадир кетди.
— Хошир ҳам шундай-ку. Унаштирилган қизни бошқа-га беришни отир гуноҳ ҳисоблашади-ку,— дедим.
Анам ўша-ўша халқча ўтирганича:
— Гуноҳ ҳисоблашади,— дея такрорлади,— энг ёмони ҳам, даҳшатлиси ҳам шу...
У гулгўлларга тикилганча яна жим қолди. Унинг ни-мага шулай деганига тушуниб етмади. Фақат орадан икки ҳафта ўтиб бир воқеа содир бўлди-ю, унинг тағига етди...
Ўриқлар данак котирганда тобим қочиб, ишга чиқол-май қолдим. Пешонамни тангит олиб, ертадан. кетгача уйда ётаман. Кампир халли қаттиққа пивё тўғраб беради, халли иссиқ-иссиқ қой дәмлаб келади. Лекин хар кунги-ла дуо қилмайди-сочилди гапирмайди, икки гапнинг бирини қочиб ҳам дарров ачғини қисаб кетиб қаргандади. Илгари бунга эмасди. Сабзбинни кечкўрун билиб қолдим.
Қўчага чиқиб тоқини қазиб олганидан тўнкаси устида, ошхонанинг олисигада ўтирдим. Дарахларнинг сояси чў-қилиб, бир-бирини тутатиб кетиб боради, отбоб қизи чў-қилган ерлар тилла хал тўнгалардай тинчларди. Қаллиғоч-лар ўзини дам пастга ўради. дам юқорига олади. Иккила-си томдан сўрига қўниб олади, тиним билмай вижирлай-ди. Буриллишлаган ёнқонинг чир чўча қўниб олган зар-ғалдоқ биёв-биёв деб қўлади. Беғирноқдан ўнқилда довучча тегиб еб ўтирган бола унга тақилд қилиб «ким-нимга кўёв» дейди. Зарғалдоқ нима-нима дегандай яна «биёв-биёв»-лайди. Бу ўйна шадлоқ болани буниси уришиб та-қириб олгунча даров етди.
Одамлар даладан қайта бошла-ди. Қовлида амаким йўталди. Кейин:
— Буниси, бугун авоининг бу-зуд қўрғанида,— дегани эшитил-ди.

жойда туриб қолди. Юзларини қоллаган сочлари олиб ташлаш учун қўлини олиб боргани-да... шўғиди...
Узоқ кутиб ўтирдим. Қайтиб чиқмади. Чакри-дам — чиқмади. Йигитим — чиқмади... Кўёш уфқда эди. Дарё суви унинг нурида кон бўлиб оқарди. Мирза теракларнинг учлари унга боти-риб олингандек эди...
— Кўриб кетилган, Замон, юр кетамиз, — Кўркам, гилламинг кирғоғида ўтирибмиз-ку, Равшаной,
— Мени севасанми?
— Равшаной...
— Замон...
— Лебнинг икки томчи ёш... тўхтаб қолпти.
Худди шўғринг қўнган гул япроғига ўхшайди...
— Мени севасанми?
— Севаман, севаман, Равшаной!
— За... Севасанми, Замон, юрагимиз барвар урпти.
— Ота-онанг сени менга беришармикин, Ра-вшаной...
— Беришди, Замон. Ахир биз бир-биримиз-ни севамизку!
— Равшаной...
— Мен хозир бориб оймага ҳаммасини ай-таман!
— Нима дейсан?
— Иккиламиз бориб айтамиз!
— Уят бўлади. Ҳали ёшми. Энди ўн еттига кирдик...
— Кара, Замон, осмон жуда кенг, а?
— Хмм, Ернинг энг чўққисиде, ўки устида тургандайми?
— Ер бизнинг атрофимизда айланяпти.
— Хмм, Уфқлар ҳам биздан пастда. Қўл чў-сок — етамиз.
— Хмм... Қўл чўзасак отамиз...
Омон ЖОРИҚБОВ.
Фаргона.

